

DESIRE®

A romantic couple embracing in front of a Christmas tree. The woman is wearing a light blue, off-the-shoulder, cowl-neckline dress and a large, ornate necklace. The man is wearing a dark suit jacket over a black shirt. The background is a Christmas tree decorated with lights and ornaments.

Jules Bennetová
Láska se neptá

 HARLEQUIN®

JULES BENNETTOVÁ

LÁSKA SE NEPTÁ

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že i Vy se již připravujete a těšíte na Vánoce. Přemýšlíte, čím udělat svým drahým radost, s kým se v tom předvánočním čase setkat, na jaký hezký koncert si zajít...

Ano, adventní čas a Vánoce v sobě koncentrují spoustu hezkých zážitků, těšení a sdílení. I já jsem se snažil pro Vás vybrat příběhy, které k této krásné atmosféře přispějí. Jistě si najdete chvílku, abyste se někde uvelebila s hrníčkem či sklenkou něčeho dobrého a k tomu si otevřela stránky mých romancí, ve kterých, jak již víte, láska vždy zvítězí.

Přeju Vám krásný, poklidný a radostný advent a ty nejkrásnější Vánoce s těmi, které máte ráda.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

LÁSKA SE NEPTÁ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Their White-Hot Christmas

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1141-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1142-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1143-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„No tak se pohni, ty pichlavá příšero,“ křikla vztekle Kira Leeová a znovu vší silou zatáhla za obří vánoční stromek. Koupila ho na naprosto úžasném trhu s vánočními stromky ve Willowvale Springs a byl opravdu úžasně... olámaný, ohnutý a ošklivý. Jenže co by chtěla, pár dní před Vánoci...

Naštěstí nakoupila také dost ozdob a řetězů, kterými tohle vánoční koště obalí, takže chybějící a opadané větve nebudou tolik vidět. Navíc ho bude mít ve svém malinkatém pronajatém srubu jen pár týdnů.

Prodavač na trhu jí pomohl stromek donést až k jejímu SUV a upevnit ho na střechu. Dovnitř se totiž ta příšernost nevešla ani náhodou. Bohužel Kiře nedošlo, že ho u srubu bude sundávat sama a že i to malé SUV je na ni moc vysoké a strom příliš neforemný a těžký.

„Tenhle boj nemůžete vyhrát,“ překvapil ji mužský hlas. Protože jí ale ve výhledu bránila hnědo-zelená houština, neviděla, komu hlas patří.

„Ale můžu,“ odsekla a dál urputně bojovala s pichlavým nepřítelem. „Ale kdybyste byl džentlmen, tak byste mi pomohl.“

Za normálních okolností by nebyla tak jedovatá, ale wyomingský vzduch byl nečekaně mrazivý a ona nechtěla nic jiného, než se co nejrychleji dostat dovnitř a ohřát se u krbu. Takový chlad z Portlandu neznala.

„Třeba nejsem džentlmen...“ vrátil jí sarkasmus muž na druhé straně auta.

Páni! Byla ve městě necelý den a už byla pěkně naštvaná. Ale mohla si za to sama, protože chtěla, aby její strohý podnájem dostal aspoň trochu vánoční atmosféry. Majitel ranče si evidentně s vánoční výzdobou vrásky nedělal. Kira ještě jednou vši silou zatáhla a stromek zabalený v síťovině se konečně trochu pohnul. Možná ho přece jen dostane dovnitř dřív, než se setmí.

„Pusťte mě k tom, než si něco uděláte,“ ozval se znovu hlas s lehce opovržlivým tónem.

Kira vzhlédla, aby si prohlédla toho protivu a pěkně ho zpražila. Z otevřených úst ale nevyšla ani jediná zlobná hláska, protože před sebou uviděla toho nejhezčího kovboje, s jakým se od svého příjezdu do Wyomingu setkala.

Nebyl moc vysoký, ale jinak byl dokonalý. Opálená pleť, černý klobouk, černý vlněný kabát, tmavé džíny a na nohou jezdecké boty. *Koně, určitě také černého a nezkrotného, bude mít nejspíš uvázaného někde poblíž, zauvažovala v duchu. A nedaleko bude určitě také pořádný houf dívek a žen, omdlévajících jen při pohledu na něj. Já chci ale jen pomoci se stromkem. Nic jiného. I když, proč bych si při tom nemohla dopřát trochu potěšení a užívat si pohled na pěkného chlapa?*

Se silou, kterou nečekala, chlapík stáhl stromek ze střechy auta, hodil si ho na rameno a vykročil směrem ke srubu.

„Že byste aspoň otevřela dveře?“ zabručel nerudně. Kira mu nabídla svůj nejsladší úsměv, a pak se otočila na patě a vyběhla po schodech ke dveřím. „Někdo tu má sváteční náladu, koukám,“ podotkla a vyfukala kód. Pak otevřela dveře dokořán, aby mohl vejít. Když se mu podařilo vmanévrovat se

stromkem do dveří a vyhnout se schodům, zamířil k obývacímu pokoji s kuchyní.

„Kde máte stojan?“ zavrčel.

Kira se zarazila. „Stojan?“

„Ano, stojan, taková vychytávka, do které se stromek vsadí, a díky níž pak stojí,“ vysvětloval se sarkasmem prošpikovanou trpělivostí kovboj.

Otočil se k ní čelem, takže poprvé naplno spatřila jeho tvář s výraznými rysy. *Naštěstí stále zachmuřenou, protože když se usměje, tak to musí být něco,* pomyslela si Kira. *Tmavé oči pod hustým černým obočím by určitě dokázaly každou ženu tak očarovat, že by zapomněla, kde bydlí a jak se jmenuje.*

„Nebo prostě něco jiného, do čeho byste mohla ten stromek postavit. Máte něco takového, ne?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Ups.

„Nepřemýšlela jsem tak daleko dopředu. Ale koupila jsem si hromadu krásných ozdob,“ dodala a pousmála se. Evidentně byla jediná, koho to pobavilo.

Neznámý muž došel ke krbu a opatrně položil zabalený stromek na koberec. Kira jen stála a pozorovala ho.

„To jste trochu nedomyslela, že?“ podotkl, a aniž čekal na odpověď, zamířil ven s poznámkou, že se hned vrátí. Dveře za sebou nezavřel, a tak do místnosti hned vrazil závan ledového vzduchu.

Kira se podívala ven a sledovala, jak odjíždí. Pochopitelně černým autem, jakým jiným?! Zavřela dveře a otočila se ke stromku ležícímu na podlaze. Měla obrovskou chuť se k němu přidat – byla stejně polomrtvá jako on.

Pak si začala prohlížet srub, její dočasné útočiště, které pro ni našla její nejlepší kamarádka. Pořád lepší, než se v myšlenkách zabývat minulostí, v ní se

totiž její život ne její vinou proměnil v jednu obří katastrofu. Její matka se chystala na svou čtvrtou svatbu, ano, čtvrtou, a ona přišla o byt a vinou vyčerpávající práce také o veškerou energii.

Kira vždycky vedla naprosto všední, až nudný život a maximálně jí to vyhovovalo, stejně jako plánování každé maličkosti do posledního detailu. Neplánované změny v ní vyvolávaly záchvaty paniky a málem ji dovedly k totálnímu zhroucení. Ještě že si toho Delia včas všimla a našla jí tenhle malebný ranč ve Wyomingu, daleko od problémů v Oregonu.

Kira se znovu podívala na svůj vánoční stromek. Byl možná ošklivý, ale něco na něm ji přimělo k úsměvu. Překvapivě jí dodal naději. Došlo jí, že pokud je něco poškozené, neznamená to, že je třeba to zničit. Což platí nejen pro stromy, ale i pro její život.

Může přece začít znovu, zaměřit se na něco jiného. Teď si ale potřebuje odpočinout a přestat řešit problémy ostatních: svých klientů, matky, pana domácího. Je nejvyšší čas, aby myslela na sebe, jak jí neustále opakovala Delilah.

Její nejlepší kamarádka by nepochybně byla z toho sexy zádušného kovboje celá pryč, ale Kira tu nebyla kvůli záletům ani jiným skopičinám. Musela přijít na to, co udělat se svým životem, konkrétně kde bydlet a jak se vypořádat s obrovskou únavou. Syndrom vyhoření, to byl její velmi reálný problém, s nímž si musí poradit. Sama. Pan Vysoký Tmavý Mrzutý jí s tím asi těžko pomůže.

Paxton Hart rozhodně neměl čas zabývat se tím nejubožejším vánočním stromkem, jaký kdy viděl. Byl našťvaný, že tady na ranči vůbec musí být. Jenže nemohl odejet, alespoň teď ne. Z nějakého důvodu, který ještě nepochopil, si Hank Carson myslel, že bude dobrý nápad, když odkáže své ranče, farmu,

dům i resort bandě chlapů, kteří pro něj před pár lety v létě pracovali.

Pax Hanka neviděl dobrých deset let, ale zdálo se, že na starého farmáře udělal nezapomenutelný dojem. A tak se stal spolu s Masonem, Kahlilem a Vaughnem dědicem veškerého majetku Hanka Carsona. Všichni se shodli, že dědictví prodají a vrátí se zpět ke svému starému způsobu života. Ale osud měl jiné plány.

Pro Hanka pracovali jako pubertáci a všichni si tenkrát slíbili, že to někam dotáhnou. Svůj slib splnili. Uspěli ve svých oborech a měli skvělou kariéru a výnosnou práci. Teď byli všichni zpět. Pax jim chtěl pomoci prodat zděděné nemovitosti, jenže z nejrůznějších důvodů se jeden po druhém rozhodli zůstat.

Hlavní důvod byl ale u všech, až na Paxe, stejný. Zamilovali se a plánovali se ve Willowvale Springs oženit a usadit. Obojí Paxe k smrti děsilo. Nevrátil se sem, aby se tu zamiloval. Měl spoustu jiných cílů a zcela odlišné představy o kariéře. V tuto chvíli se potřeboval věnovat chystanému otevření první pobočky ve Španělsku. Život ve Willowvale Springs do jeho plánů rozhodně nezapadal.

Teď zamířil do nejbližší stodoly, aby tam našel stojan nebo alespoň velký kbelík, a snažil se rozdýchat fakt, že právě potkal jednu z nejrozkošnějších žen, jaké kdy viděl. Nebyl si jistý, co ho rozčiluje víc, jestli to, že jí musel pomoci s tím koštětem, nebo to, jak na něj tato žena nevědomky působí.

Obojí. Rozhodně obojí.

Vydal se po staré známé cestě zpátky ke srubům. Kdysi sem proudili návštěvníci z celých Států a občas i ze zahraničí. Teď byla podle posledních záznamů kapacita naplněna ani ne z poloviny. Předpokládal, že je to dobře, vzhledem k tomu, že neměl nejmenší ponětí, jak vést ranč, a velká část personálu odešla.

Manažer sice zůstal i po Hankově smrti, ale hlavně proto, že neměl kam jít a nastoupil jen pár měsíců před Hankovou smrtí.

Pax tu možná kdysi během letních prázdnin pracoval, ale co věděl o vedení ranče? Jeho život se točil kolem nákupu a prodeje nemovitostí. Americký trh už ovládl a teď se chystal vtrhnout do Španělska. Proto neměl čas ani na tenhle ranč, ani na sexy nájemnici ve srubu číslo pět.

Zastavil hned za jejím malým SUV. S kbelíkem v ruce dupal po schůdcích, aby oklepal sníh z bot, a pak zaťukal na dveře. Sice předtím slíbil, že se hned vrátí, ale respektoval její soukromí a navíc – vždyť se vůbec neznali.

Robustní dřevěné dveře se otevřely téměř okamžitě. Na to, co ho čekalo, nebyl Pax připraven. Překvapeně zalapal po dechu, jako by dostal ránu na solar.

Nechápu to. Tahle drobná žena s rozkošným vysokým culíkem, v přiléhavém červeném svetru a džínách připomínajících spíše druhou kůži by se mnou přece normálně takhle nezamávala, ujišťoval se v duchu. To musí být ten mrazivý vzduch, ten mě připravil o rozum.

„Kam chcete ten stromek postavit?“ zeptal se v naději, že vše odbude rychle a bezbolestně.

Rozhlédla se po místnosti a ukázala do rohu místnosti, vedle krbu.

„Tam to bude perfektní.“

Pax překročil to, co považoval za ubohou karikaturu vánočního stromku, a postavil vědro na prázdné místo. Když se otočil, málem do ní vrazil. Polekala se a o krok ustoupila.

„Promiňte.“ Usmála se a nakrčila při tom nos. „Myslíte, že to tam bude vypadat dobře?“

Pax odolal nutkání okamžitě utéct. Bylo mu jedno, kam stromek postaví, protože tohle nebyl jeho

srub, a navíc bylo velmi pravděpodobné, že jakmile se stromkem pohne, všechno jehličí z něj opadá.“

„Záleží, jestli se to líbí vám.“

Na chvíli se zamyslela a nakonec přikývla. „Ale jo. Postavíme ho tam. Vedle plápolajícího ohně a zavěšených punčoch bude vypadat dobře.“

„Uvědomujete si, že Vánoce jsou už za pár dní, že?“

Podívala se na něj a usmála se. „Ano. A proto musíme ten stromek dát na místo...“

Už se ke stromku sklonila, když ji něco napadlo. Znovu se narovnal. „Vlastně, ehm, vůbec nevím, jak se jmenujete.“

„Záleží na tom, když potřebujete jenom pomoci postavit ten stromek?“ odpověděl.

Chvilku přemýšlela a pak k němu natáhla ruku. „Já jsem Kira. A vám tedy budu říkat... pane Mrzoute.“

Nejdříve se podíval na ni a pak na napřaženou ruku. Rozhodně neměl v úmyslu se jí dotknout. Stačilo se na ni podívat a krev se mu pořádně bouřila. Kdo ví, jak by reagoval na dotek. Kdepak, žádné city! To si slíbil už dávno.

„Musím si vzít ještě něco z auta,“ zahuhlal, obešel ji a vydal se ven.

Z auta vyndal pytel s pískem a vrátil se dovnitř. Nechtěl tu být ani o minutu déle, než bylo nutné. Za prvé měl za hodinu online schůzku kvůli kanceláři v Barceloně, kterou si nemohl nechat ujít, a za druhé... prostě nedokázal být sám s tou nádhernou ženou v jedné místnosti.

Všechno na ní vypadalo rozkošně, od jejího dívčího účesu přes drobnou postavu až po veselou a živou povahu. Dokonce i její jméno znělo rozkošně. Jenže rozkošné ženy nikdy nebyly jeho typ. Dával přednost chladným kráskám s velkými nároky, protože věděl,

že k takovým nikdy nebude nic cítit a snadno od nich odejde.

Tady se snažil jen postavit stromek co nejrovněji do vědra s pískem, a už se mu dostala pod kůži!

„Držte to pevně,“ přikázal stroze, zatímco dál přisypával písek a rovnal kmen.

„Nebude potřebovat i vodu?“ zeptala se ho.

„Maximálně tu svěcenou a pak hned poslední pomazání,“ zamumlal.

Jakmile usoudil, že lepší už to nebude, narovnal se a podíval se na výsledek práce. V duchu se peskoval: vrátil ses do Willowvale Springs, abys co nejlépe prodal dědictví. Nejsi tu proto, abys laškoval se ženami a pomáhal hostům. „Počkejte, až ho uvidíte ozdobený,“ pronesla Kira a usmála se na stromek, jako by ho už před sebou viděla.

„Beru vás za slovo.“

Kira se na něj podívala a zamračila se. „Vy stromček nezdobíte? Skoro bych řekla, že ani žádný nemáte.“

„Máte pravdu, nemám,“ odsekl Pax.

„To jste vždycky tak nevrlý?“ zeptala se Kira a dala si ruce v bok.

„A vy si vždycky takhle povídáte s cizími lidmi?“

Kira pokrčila rameny. „Nemoc z povolání.“

Neptej se. Neptej se!

„A mohu vědět, co děláte?“

Očividně se neřídil vlastní radou. Co by mohl člověk tak energický a živý jako ona dělat? „Budu hádat. Organizujete svatby,“ zkusil si tipnout.

Kira se rozesmála a vykulila oči. Ten smích v něm cosi rozehrál, něco, co bylo až do teď chladné jako led. Celá tahle situace byla naprosto směšná.

„Ani náhodou,“ ujistila ho. „Jsem koučka.“

Pax si odfrknul a čekal, že se Kira začne smát, ale zůstala vážná.

„To jako vážně?“

„Co je na tom směšného nebo divného?!“

Zvedla ruce a pevněji si utáhla vlasy do culíku. Tenhle manévr znal. Tohle ženy dělají, když se chystají do boje. Když je někdo naštve. V tomto případě byl tím někým zjevně on.

„Co taková koučka přesně dělá?“ zeptal se a nechápal, proč zůstává, když ho čeká telefonát a má tisíce jiných věcí, které je třeba udělat.

„Tak momentálně se snaží přijít na to, proč jí nechcete říct své jméno, proč vás rozčilují vánoční stromky a jak by vám mohla pomoci. Potřebujete napravit.“

Uražený Pax zkrřížil ruce na prsou a rozkročil se do široka.

„Napravit?“ zopakoval. „A co byste jako u mě chtěla napravovat?“

„Třeba váš přístup. I když je fakt, že jste mi pomohl se stromečkem, takže vám děkuju.“

Přesunula se k taškám, které ležely na pohovce, a začala vytahovat věnce, krabičky se světýlky a ozdoby. *Ta taška je snad bezedná, pomyslel si. A kam si sakra myslí, že to všechno může dát, když jsou větve tak řídké?*

„U vás doma má na starosti stromeček vaše žena?“ zeptala se Kira a dál vyndávala ozdoby.

„Vyhnula jste se odpovědi na mou otázku. Navíc váš dotaz nebyl zrovna nejrafinovanější způsob, jak zjistit, jestli jsem svobodný.“

Otočila se na něj a věnovala mu pohrdavý úsměv. „Ano, neodpověděla jsem na vaši otázku a je mi jedno, jestli jste svobodný. Jen odhaduji, že vy sám byste si stromek nepořídil ani neozdobil, takže pokud ho doma máte, musela se o něj postarat vaše manželka.“

„Nejsem ženatý a žádný stromek nemám.“

Našpulila rty a otočila se na něj s krabičkou plnou vánočních světýlek. „Bydlíte tady na ranči?“

„Něco takového,“ zamumlal.

Nebude jí přece vysvětlovat, že je tady jen na chvíli a z jakého důvodu. Ale protože momentálně bydlel v hlavní budově, odpověděl záměrně neurčitě. Není tu proto, aby si hledal přátele. Chce tenhle ranč prodat a vydělat pořádný balík. Odstěhoval se odsud už dávno a nechtěl se vracet. Nikdy se neohlížel zpátky a ani teď to neměl v úmyslu.

„Já bych řekla, že děláte něco depresivního, co vás dusí. Třeba účetnictví. Proto jste tak mrzutý? Kdybych se já měla celý den zabývat matematikou, byla bych zcela určitě velmi mrzutá.“

Kde se tahle šíleně ukecaná ženská vzala?

„Jste tu sama?“ vypadlo z něj dřív, než se stačil zarazit.

„Nucená dovolená,“ odpověděla s polovičním úsměvem. „Zařídila mi ji moje nejlepší kamarádka. Víte, nějak se to na mě doma navalilo... problémy mi přerostly přes hlavu.“

Problémy? Byl si naprosto jistý, že nechce řešit ničí problémy. Sám jich má víc než dost.

V tom mu v kapse zavibroval mobil. Rychle po něm sáhl. Byl to hovor, na který čekal.

„Omlouvám se, musím to vzít. Užijte si zdobení.“

Vydal se ke dveřím a jedním pohybem prstu přijal hovor.

„Dejte mi vědět, až budete potřebovat pomoc s tím vašim,“ zavolala za ním Kira.

Pax si v duchu vynadal. Nejen proto, že mu tahle žena přišla zábavná, ale hlavně proto, že připustil, aby kvůli ní málem zmeškal nejdůležitější telefonát jeho kariéry. Musí honem rychle k sobě do kanceláře. S laptopem na stole, v profesionálním prostředí, se určitě rychle uklidní. Rychle přijal hovor a ujížděl od srubu, jako by mu hořelo za patami. *Už sem nebudu chodit, umiňoval si v duchu. Budu k ní posílat manažera.*

DRUHÁ KAPITOLA

Kira si promnula oči, pak je unaveně zavřela a snažila se nevnímat matčin hlas, který se z telefonu ozýval posledních dvacet minut. Opět s ní chtěla probírat svatební přípravy, což byla ta poslední věc, kterou se Kira chtěla během svého krátkého odpočinku zabývat. Opravdu je třeba čtvrtou svatbu plánovat?

„Jsem už skoro rozhodnutá, že svatbu uspořádáme někde venku,“ pokračovala matka. „Na pláži to nejde, na to se moje šaty nehodí. Možná někde na venkově, v nějaké venkovské chalupě... Nebo si koupím nové šaty...“

Jistě, proč ne? Nové šaty, nový manžel. Ani jednoho její matka evidentně neměla dost. Pak se nikdo nemůže divit, že Kira je ještě svobodná. Vždyť ani neví, jak taková opravdová láska vypadá, nebo jestli vůbec něco takového existuje.

„Miláčku, posloucháš mě vůbec? Připadáš mi, že jsi myšlenkami někde jinde.“

Dianě Morton Lee Frasurové, budoucí paní Leithové, obvykle nezáleželo na tom, jestli jí někdo naslouchá nebo ne. Stačilo, aby byl na blízku někdo, kdo měl v pořádku sluch, a hned spustila. Mluvila ráda a hodně, převážně o sobě, takže během většiny telefonátů si ji Kira dala na hlasitý odposlech, dělala si svoji práci a jen občas zahuhlala *hmmm* nebo *aha* pro lepší efekt.

„Jsem tu,“ ujistila ji Kira. „Jen si tu dělám vánoční výzdobu.“

„Vánoční výzdobu? Má to cenu na těch pár dní?“ podotkla matka. „Kočičko, ty bys přece měla dělat úplně jiné, lepší věci. Kde vlastně jsi? V Utahu? V Montaně? Měla by sis někam vyrazit a porozhlédnout se po někom svobodném.“

A je to tady!

„Mami, mně nevadí být singl. Někteří lidé se nemusí za každou cenu vdát a mít děti.“

„Já vím, tys byla vždycky divné dítě. Ale i tak tě miluju.“

Kira si povzdechla. Věděla, že ji matka miluje. Možná byla divné dítě, ale také šťastné. Tedy spíše jím bývala... což byl jeden z důvodů, proč si vybrala povolání koučky, která pomáhá lidem žít na plno. Matčin život jí ukazoval, že manželství není zaručená cesta ke štěstí. Kdyby byla, nehledala by teď matka manžela číslo čtyři.

„Jsem ve Wyomingu,“ řekla Kira přesně ve chvíli, kdy začala hovořit i její matka. Kira proto klidně pokračovala ve věšení girland.

„Vybrala jsem ti šaty v nádherném levandulovém odstínu, když se vdávám v březnu,“ prohlásila Diane. „Mají zavazování za krk. Přece jen máš malá prsa, tak jsem si říkala, že tenhle střih ti přidá trochu objemu.“

Ano, ano, proč nevytahovat všechny chyby a nedostatky. Plochý hrudník, svobodná, sama na dovolené....

Zase dopustila, aby jí matka zkazila náladu. Přitom ještě před chvílí byla dokonale šťastná, i když byl vedle ní špatně naladěný téměř neznámý muž. Sice bručel, ale nebyl nějak hrubý či sprostý. Pomohl jí, což znamená, že to není špatný člověk.

„Já si umím vybrat a pořádit šaty sama. Ale proč

se s Timem neseberete a někam neutečete jen sami dva?“

„Tomem. Tvůj budoucí nevlastní otec se jmenuje Tom.“

Záleží na tom? Tim? Tom? Stejně po něm za rok matka ani nevzdychne.

„Mami, já už musím opravdu jít. Když budeš ještě něco potřebovat, pošli mi esemesku. Mám tě ráda,“ dodala Kira a zavěsila dřív, než matka mohla cokoliv namítnout.

První rada, kterou Kira svým klientům dávala, bylo odstranit z jejich životů negativitu. Matku sice ze svého života odstranit nemohla, ale mohla si stanovit určité hranice. Připadala si jako podvodnice. Neustále rozdávala rady ostatním, jak žít co nejlépe a nejšťastněji, ale sama v tom neměla jasno. Zejména teď, kdy neměla jediný pevný bod, kterého by se zachytila, a celý její svět jako by visel ve vzduchoprázdnu.

Teď má před sebou tři týdny volna a ty si užije. Má spoustu knížek na čtení, podcastů, které si chce poslechnout, a také receptů, které chce vyzkoušet. Po byt na venkově ji chtě nechtě donutí trochu zpomalit.

Její klienti chápali, že si potřebuje odpočinout, Kira jim navíc dala dostatek „domácích úkolů“, takže její výpadek vlastně vůbec nepocítí.

Nyní Kira poodstoupila a kritickým okem hodnotila své dekorační schopnosti. Stromek se lehce nakláněl k oknu, ale s trochou štěstí se nepřekotí a nespadne. Zakoupené ozdoby a řetězy pomohly skrýt díry po chybějících větvích, ale i tak měl stromek do dokonalosti daleko. Právě proto se ale Kiře tolik líbil. I když na sociálních médiích je všechno naprosto dokonalé, opravdový život takový není a o pozlátko Kira nestála.

Na druhou stranu ale sociální média nijak

nezatracovala. S jejich pomocí získávala nové klienty, lidi, kteří ztratili radost ze života, protože se příliš a neustále porovnávali s jinými. Právě odtud také pramenilo Kiřino pravidlo číslo jedna. Pokud na vás něco působí negativně, odstraňte to. Pryč s tím!

Její malý srub, teď již celý ve vánočním hávu, jí naštěstí přinášel pocit čisté radosti. Došla do kuchyně a poslala manažerovi ranče zprávu s prosbou, zda by jí mohl poslat někoho, kdo by jí zapálil oheň v krbu. Škoda, že ji nenapadlo požádat o to pana Mrzouta, když už ho tu měla...

Sama oheň v klasickém krbu nikdy nezapalovala. Doma v Portlandu měla pouze krb na plyn, takže si nebyla jistá, jestli by to tady zvládla. Snad k ní někoho rychle pošle. Už se nemohla dočkat, až uslyší praskání dřeva a ona hezky v teple bude sledovat, jak za oknem padá sníh a celým srubem se poline vůně čerstvě upečeného brusinkového chleba.

Možná nebyla nejlepší kuchařka, ale ráda zkoušela nové věci ... a celý tenhle výlet byl nakonec o hledání radosti, tak proč by to nezkusila.

Kira pozotvírala pár kuchyňských skříněk a vydala mísy a odměrky, které potřebovala. Zrovna když zapínala troubu, někdo zabouchal na dveře. I když měla vedle dveří okno, ze svého místa neviděla, kdo stojí za dveřmi. I svého souseda, který přijel včera v noci, viděla jen jednou. *To bude můj pan Ohnivec*, usoudila.

Když otevřela dveře, nevěřícně zamrkala. Za nimi totiž stál pan Mrzout. Zvládla se na něj usmát, on na ni, nepřekvapivě, nikoliv.

Jak chce... Pokud mi rozdělá oheň, tak ať se, pro mě za mě, u toho celou dobu kaboní. Ale třeba teplo z krbu rozmrazí i to jeho ledové srdce, pomyslela si v duchu a otevřela dveře dokořán.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska se neptá***

.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.